

VII ZAKLJUČAK

U svojim ranijim izveštajima, često smo podvlačili da bi, ukoliko korenita reforma medijskog sektora ponovo bude zaustavljena, medijska scena postajala sve sumornija, i u javnom, i u komercijalnom sektoru. Na način na koji mediji izveštavaju, nastavilo bi da se utiče zavrtnjem i odvrtanjem finansijskih slavina. Mediji bi sve češće odustajali od svoje funkcije foruma za najširu debatu o stvarima od javnog interesa i postajali tek puki prenosilac informacija koje nisu nužno u interesu javnosti, ali su nužno u interesu vladajućih oligarhija, manipulacije javnim mnjenjem u interesu njihove promocije i opstanka na vlasti. O tome koliko je ovaj strah realan, svedoče, s jedne strane, vesti iz Čačka o tome da ljudi koji bi trebalo objektivno i rukovodeći se javnim interesom da odlučuju o državnoj pomoći medijima, krajnje otvoreno izjavljuju da će se, umesto javnim interesom, u dodeli novca rukovoditi informacijama koje ti mediji objavljuju o njihovim strankama i imati restriktivan stav prema onim medijima koji kritikuju rad njihovih funkcionera i kadrova. S druge strane, javna rasprava o Nacrtu zakona o javnom informisanju i medijima završena je još 22. marta 2013. godine, a i dalje nema nikakvih informacija o tome šta se sa Nacrtom dalje dešava. Ne zna se ni koje primedbe na Nacrt su uvažene, da li se od nekih rešenja odustalo, kao ni kada će se Nacrt naći pred vladom, niti kada će biti upućen parlamentu na usvajanje. Ono zbog čega je svako odlaganje usvajanja ovog zakona opasno, jeste činjenica da svakim izgubljenim danom, rokovi predviđeni Nacrtom za promenu sistema budžetskog finansiranja medija i okončanje privatizacije, postaju sve manje i manje realni i sve manje ostvarivi.

April je, međutim, čak i više nego zastoj u reformi medijskog sektora, obeležilo raspisivanje tendera za još jednu analognu nacionalnu komercijalnu televiziju. Ovaj tender preti da ozbiljno dovede u pitanje proces digitalizacije. Prvo, on lišava Srbiju pravog simulkasta, istovremenog emitovanja i analognog i digitalnog signala, čiji je značaj neprocenjiv dok se nova digitalna mreža uhodava. Drugo, on kreira potencijalni problem u odnosima sa Evropskom komisijom, budući da odlaže korišćenje oko 8 miliona evra vredne opreme dobijene iz sredstava pretpristupnih fondova EU. Treće, odlaganje digitalizacije raspisivanjem tendera za analognu televiziju, neposredno pred prestanak važenja Sporazuma o zaštiti analognih frekvencija, povećava opasnost da digitalni signali iz okruženja otežaju prijem analognih u Srbiji, te da građani Srbije, pre dobijanja digitalnog signala, ostanu i bez analognog koji sada imaju. Četvrto, odlaganje procesa digitalizacije, odlaže i licenciranje dela digitalizacijom oslobođenog frekventnog spektra – digitalne dividende. Od licenciranja digitalne dividende, Republika Srbija mogla bi da ostvari značajna sredstva. Istovremeno, građani i privreda Srbije ostali bi uskraćeni i za moderne usluge mobilnog broadbanda, budući da bi se deo spektra oslobođenog digitalizacijom licencirao

upravo za usluge širokopojasnog mobilnog pristupa. S druge strane, koliko god se trudili, ne uspevamo da prepoznamo nijednu pozitivnu promenu na medijskoj sceni koju bi licenciranje nove komercijalne nacionalne televizije moglo da proizvede.